

הרב דשם ואותו רב הוא שסידר להם חופה וקידושין כדת משה וישראל.

וכותב שם להלן:

לכאורה יש לאסור, שהרי זה הרי ברור שבית הדין גייר את המבקשת (היתר לכהונה). ואם כן הרי זה דומה לאשה שהלך בעלה וצרתה למדינת הים דקיימא לן בסימן קנ"ו דלא תחלוץ עד שתדע אם ילדה צרתה או לא ילדה משום דנמצא אתה מצריכה כרוז לכהונה, ודילמא איכא דהוי בחליצה ולא הוי בהכרזה, ואתי למימר קשרי חלוצה לכהונה.

ומבואר בהדיא ברשב"א בחידושיו ליבמות ל"ה דאפילו בדיעבד אסורה לכהן. וזה לשונו "ולקמן דאמרין שמא יהא הולד של קיימא ונמצא אתה מצריכה כרוז לכהונה ודילמא איכא דהוי בחליצה ולא שמע בהכרזה התם נמי לא מוכח עלה ולד צרתה דנתון במדינת הים ואפילו בדיעבד לא סמכינן אהכרזה, ופסלו לכהונה". וכן מבואר בתשובת הרשב"א סימן תק"נ, וכן כתב הריטב"א שם.

אמנם במאירי שם דף ל"ו משמע דסבירא ליה בדיעבד כשרה לכהונה, עיין שם שכתב "שמא ילדה צרתה וולד של קיימא וחליצתה של זו ללא צורך וכשרה לכהונה, ורואי חליצתה מחזיקין אותה בפסולה ואתה מצריכה כרוז מכל מקום לכתחלה יש לחוש" עד כאן דבריו.

אך מדבריו בדף קי"ט משמע להיפך "ויבואו לטעות בה ולהתיר חלוצה לכהן ואף לכשתצריכה כרוז להודיע שלא היה חליצתה כלום איכא דחזי בחליצה ולא שמע בהכרזה ואם כן אף לאחר חליצה אינה מותרת - והילכך אף לאחר חליצה נאסרה". עד כאן לשונו.

★★

והל"ו ראיתי בכנסת הגדולה אבן העזר סימן ו' שכתב נראה מדברי הרשב"א והרא"ש דבכל מקום דאמרין נמצאת אתה מצריך כרוז לכהונה אם חליץ לה פסלה לכהונה, אבל הרמב"ם בפרק ד' מהלכות יבום ובפרק י"ז מהלכות איסורי ביאה הלכה י"ח כתב "כל מי שאינה ראוי לחליצה אם נחלצה לא נפסלה לכהונה", וסברתו כסברת הרמב"ן בספר המלחמות, דאם חליץ יכריזו וכשרה לכהונה, עד כאן דבריו.

וצריך עיין אם זה מוכרח לומר דדעת הרמב"ם שונה מדעת הרשב"א וסיעתו, שהרי לכאורה הרמב"ם בפרק ד' מהלכות יבום מיירי לענין עצם החליצה, ועל זה נתן כלל - אם כתוב בלשון אינה חליצה או לא עשה כלום, החליצה מצד עצמה אינה פוסלת לכהונה, ואם כתב חליצה פסולה, פסלה מן הכהונה. אבל יש לומר דלא מדבר בנוגע לחששא לפסול מצד שנמצאת מצריכה כרוז לכהונה כו'. ע"ש עוד בדבריו.

דף ק"ב ע"א

במשנה: אין מעידין אלא על פרצוף פנים וכו' אע"פ שיש סימנין בגופו ובכליו.

ובגמרא מבואר דעל כן לא מהני הסימנין שבכליו משום דחיישינן לשאלה.

בבאר היטב בשו"ע (אהע"ז סי' יז ס"ק ע"א) הביא משו"ת מהראנ"ח (ח"א סי' עה) דאם אין מנהג המקום ללבוש אותו מלבוש אלא הוא, לא חיישינן לשאלה.

והגה"ח ר' אהרן קרול זצ"ל בספרו תורת אהרן יישב בזה דכאשר שלחו השבטים את כתונת הפסים אל יעקב אמר חיה רעה אכלתהו טרוף טרוף יוסף. ולכאורה הא חיישינן לשאלה, אך לפי הראנ"ח אתי שפיר דבכתונת הפסים שרק יוסף הלך ולא היה מנהג המקום כן, לא חיישינן לשאלה עיי"ש.

★★

ועיין בליקוטי יהודה (פ' וישב ל"ז כ"א) שהביא עובדא שהגאון רבינו צדוק הכהן מלובלין שלח תשובה להחי' הרי"ם ובו הוכחה שכתונת הוה סימן, מהא דכתיב גבי יעקב כשהכיר כתונת יוסף חיה רעב אכלתהו ולא חשש לשאלה.

ותמהו ע"ז דאדרבה הרי מזה שנתברר שיוסף לא הי' חי, מוכרח דאין בכתונת סימן.

וכשהגיע השליח להחי' הרי"ם שאלו קושיא זו, והשיב לו החי' הרי"ם דמה שיעקב איש האמת אמר כתונת בני הוא חי' רעה אכלתהו, ונכתב בתורה, ע"כ יש ללמוד מזה דכתונת הוה סימן. והא שיוסף הי' חי, זה הי' למעלה מדרך